

Ani po této stránce nemohl soud st-li přisvědčiti. Již v nál. Boh. A 10.815/33 vyslovil soud právní názor, na němž trvá i dnes, že úředník býv. zastupitelského okresu v zemi České mohl nabýti »platových práv« ve smyslu § 10 org. zák. jen z oněch usnesení zákonných orgánů uvede-ných okresů, o nichž byl orgány těmi řádně vyrozuměn před 1. prosin-cem 1928, jakož i že vyrozumění okresního hejtmana akty ty nahraditi nemohlo. Nenabyl proto ani st-l práva na příjmy 4. platové stupnice a neporušil žal. úřad zákon, nevzal-li platy této stupnice za základ úpravy platů st-le při jeho přestupu do státní služby.

Zbývá námitka, která se obrací proti tomu, že žal. úřad přiznal st-li od 1. prosince 1928 plat 6. plat. stupnice stupně c) a vyrovnávací pří-davek ročních 540 Kč za současného zrušení vyrovnávacího přídavku určeného zemským úřadem. Stížnost dovozuje, že je v tom sice obsa-ženo zlepšení co do základního platu, že však toto zvýšení je předsti-ženo oduznáním vyrovnávacího přídavku 5.076 Kč, takže fakticky žal. úřad provedl bez oprávnění reformationem in peius. To je však po ná-zoru stížnosti nepřipustné.

Této výtce nemohl soud odepřítí důvodnost. Správní proces úřed-nický tvoří jako řízení správní vůbec až do výroku konečné stolice jed-notný celek. Odvolací úřad nemá nikdy pouze postavení úřadu kasač-ního nebo úřadu přezkoumávajícího rozhodnutí nižší stolice jen in jure, nýbrž úřadu nově rozhodujícího. Při tom je však vázán návrhy stran a může nalézáti právo jen v rámci opravného prostředku. Bez speciální normy chránící určitý význačný veřejný zájem tak intensivně, že mu musí ustoupiti i nabyté právo, nemůže odvolací stolice jíti ultra petítum ani in peius práv odvolatele. Takovéto speciální normy není v personál-ním právu úředníků polit. správy a nemohl proto ani žal. úřad jako sto-lice odvolací, nemaje pro to podkladu v odvolání st-le, provésti sám z úřední moci novou revisi platových nároků st-lových a stanoviti zá-kladnu příjmovou spolu s vyrovnávacím přídavkem, který je s ní v úzké spojitosti, odchýlně od stolice prvé v neprospěch st-le.

Slušelo proto nař. rozhodnutí, pokud změnilo úpravu platu provede-nou zem. úřadem, zrušiti pro nezákonnost, jinak však stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost.

Č. 12.141.

Živnostenské právo: * Dispens podle § 14 c) odst. 1. živn. ř. možno udělit i v případě, kdy jde o přechod z jednoho oboru živnosti řemeslné k živnosti obsahující veškeré obory její (živnost fotografie krajinářské — živnost fotografická vůbec).

(Nález ze dne 15. listopadu 1935 č. 21.168/33.)

V ě c: Společenstvo fotografů pro obvod obchodní a živn. komory v Praze proti ministerstvu obchodu o dispens od průkazu způsobilosti.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Podáním ze 7. června 1932 žádal Karel V. v B., aby mu byla udělena dispens od předložení průkazu způsobilosti za účelem přechodu ze živnosti fotografie krajinářské k živnosti fotografické vůbec. Výměrem ze 17. března 1933 udělil zem. úřad žadateli na základě ustanovení 1. odst. § 14 c) živn. ř. dispens od předložení listu tovaryšského, pokud se týče od vysvědčení výučního a vysvědčení o vykonané zkoušce tovaryšské, jakož i od vysvědčení pracovního za účelem nastoupení a samostatného provozování řemeslné živnosti fotografické.

Nař. rozhodnutím nevyhovělo min. obch. odvolání, které proti řečenému výměru podalo stěžující si společenstvo. K odůvodnění bylo uvedeno, že Karel V. provozoval v době podání žádosti za dispens na základě živn. listu, vydaného osp-ou v Brandýse n. L. dne 19. června 1925, tedy před účinností zák. č. 140/1926 Sb., kterým byla prohlášena živnost fotografická ve všech svých oborech za řemeslnou, živnost krajinářské fotografie se stanovištěm v B. Prohlášením živnosti fotografické ve všech jejích oborech za řemeslnou stala se živnost krajinářské fotografie živností řemeslnou a žadatel nabyl všech práv a povinností, souvisejících se živností řemeslnou, arci pouze v rozsahu svého živn. oprávnění. Žal. úřad vyslovil dále, že v důsledku toho nutno považovati za příbuzné se živností fotografie krajinářské, kterou žadatel provozuje, ostatní obory živnosti fotografické, zejména obor portrétní a reprodukční, z nichž pouze fotografie portrétní byla před účinností cit. zák. živností řemeslnou. Z toho dospělo min. k závěru, že jsou splněny náležitosti 1. odst. § 14 c) živn. ř. pro přechod ze živnosti krajinářské fotografie k živnosti fotografie v ostatních oborech, zejména fotografie portrétní a reprodukční, jakož i že podle konaného šetření lze považovati případ za mimořádného zřetele hodný. Dodáno bylo, že k ostatním vývodům odvolání, týkajícím se průkazu způsobilosti, nebylo nutno přihlížeti, ježto předpis 1. odst. § 14 c) živn. ř. nevyžaduje podání průkazu způsobilosti. — — —

Stížnost namítá, že nebylo přípustno udělit Karlu V. dispens od průkazu způsobilosti podle odst. 1 § 14 c) živn. ř., poněvadž v daném případě nejde o přechod z jedné řemeslné nebo koncesované živnosti k jiné příbuzné živnosti, nýbrž jde o přechod z jednoho oboru živnosti fotografické k živnosti fotografické vůbec, t. j. neomezené na některé její obory. Na tento případ nelze podle tvrzení stížnosti použiti cit. zák. ustanovení. S názorem tímto souhlasiti nelze.

Živn. řád zmocňuje v 1. odst. § 14 c) zem. úřad, aby v případech zvláštního zřetele hodných udílel majitelům živností, vázaných na průkaz způsobilosti, dispens od průkazu způsobilosti za tím účelem, aby mohli přejíti k jiné živnosti příbuzné anebo aby mohli příbuzné živnosti současně provozovati. Udílení dispense podle tohoto předpisu jest tedy — mimo jiné — vázáno na podmínku, že živnost, pro níž se o dispens žádá, jest s onou živností, pro kterou žadatel již živn. oprávnění má, příbuzná. Je-li možno udělit majiteli živnosti dispens od průkazu způsobilosti za tím účelem, aby mohl přejíti k jiné příbuzné živnosti, dlužno argumentovati úsudkem a a maiori ad minus, že podle 1. odst. § 14 c)

možno udělití dispens od průkazu způsobilosti také v tom případě, chce-li majitel řemeslné živnosti, který je oprávněn provozovati pouze nějaký její obor, přejíti k provozování celé živnosti, tedy všech oborů těže živnosti. Výklad, že v tomto případě není možno udělití dispens od průkazu způsobilosti podle 1. odst. § 14 c) přičil by se intenci zák. umožnití živnostníkovi vzhledem na obchodní konjunkturu nebo na místní zvyk nebo vzhledem na těžké výdělečné poměry prosperitu jeho živn. podnikání.

Není tu tedy vytýkané nezákonnosti.

Ježto zúčastněné straně byla udělena dispens podle 1. odst. § 14 c), není třeba zabývatí se úvahami stížnosti, bylo-li by možno udělití st-li dispens podle 2. a 3. odst. téhož paragrafu. — — —

Č. 12.142.

Bratrské pokladny: I. * Osoby, zaměstnané u nehornického podnikatele odvážením uhlí, složeného na skládce na dole, podléhají povinnému pojištění u báňských bratrských pokladen podle § 2 odst. 1 zák. č. 242/22 Sb. — II. * Přihlašovací, odhlašovací a příspěvková povinnost stíhá i ohledně těchto osob podnikatele dolu.

(Nález ze dne 15. listopadu 1935 č. 16.613/35.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 6767/27, 8170/29, 9430/31, 9496/31, 9539/31, 11.740/35.

V ě c: Mostecká společnost pro dobývání uhlí v M. (adv. Dr. Jaromír Basch z Prahy) proti ministerstvu veřejných prací (vrch. odb. rada Dr. Emilian Bednář) o pojistnou povinnost nakladačů u revírní bratrské pokladny.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Ve sporu, vzešlém mezi stěžující si společností a revírní bratrskou pokladnou v M., bylo výměrem báňského hejtmanství v Praze z 31. října 1930 podle § 65 zák. č. 242/22 Sb. uznáno právem, že dělníci stavitelské firmy Antonín P. v Ch., která podle smlouvy, uzavřené se st-lkou v roce 1926, se svými 20 nehornickými dělníky provedla naložení uhlí, složeného na skládce v uzavřeném prostoru na dvoře st-lčina dolu »Gustav« a »Petri« ve V., na vozíky, odvezení vozíků těch k elevátoru a vysypání obsahu jejich do tohoto elevátoru, byli po čas tohoto zaměstnání podrobeni pojistné povinnosti podle zák. č. 242/22 Sb., že stěžující si společnost jako vlastnice dolu jest povinna uvedené dělníky revírní bratrské pokladně v M. řádně přihlásiti a odhlásiti a zaplatiti jí příspěvky podle cit. zák.

Odvolání stěžující si společnosti, podané do tohoto výměru, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

Jednaje o stížnosti do rozhodnutí toho vycházel nss z těchto úvah: Již ve svém instančním odvolání hájila st-lka právní názor, že ustanovení § 2 odst. 1 zák. č. 242/22 Sb., podle něhož je pojištěním podle